

Przedmowa

Ks. Emilian Skrzecz i jego *magnus opus*

Jako badacz komunikacji religijnej, a przede wszystkim pallotyń i wicerek-tor Wyższego Seminarium Duchownego Księży Pallotynów w Ołtarzewie, książkę pt. „Wujek ksiądz – Emilian Skrzecz. W cieniu Powstania Warszawskiego 1944: Ksiądz, Skarbnik i Pedagog w tajnym nauczaniu” autorstwa Aleksandry Chmielewskiej przyjąłem z wielką radością, zainteresowaniem oraz uznaniem. W publikacji tej Autorka podjęła się opracowania faktów, w tym relacji świadków, związanych z życiem ks. Emiliana Skrzecza, historycznie niezwykle interesującego i ważnego księdza, współpracującego z Księżmi Pallotynami.

Zgromadzenie Księży Pallotynów na mapie świata, jawi się jako mozaika, składająca się z różnorodnych osobistości, talentów, ludzi wielkich pasji, pracy i oddania o ciekawych życiorysach i postawach. Ważną częścią – a nie tylko dodatkiem – są Przyjaciele naszego zgromadzenia, Współpracownicy, w tym osoby świeckie, księża diecezjalni, siostry zakonne i zakonnicy, którym bliski jest charyzmat św. Wincen-tego Pallottiego i nasza zakonna działalność. Historycznie patrząc, można zadać pytanie: jakby dziś wyglądało nasze zgromadzenie, gdyby nie było przy Pallottim konkretnych osób współpracujących z nim – jego przyjaciół, znajomych i innych, mających wkład w dzieje naszego zgromadzenia? Jakby dziś wyglądała na świecie nasza wspólnota pallotyńska, gdyby nie pomoc – często anonimowych – tak wielu – nie do zliczenia wręcz – osób świeckich, siostr zakonnych czy księży diecezjalnych? To właśnie oni – razem z nami, pallotynami – pisali i nadal piszą historię, współczesność i przyszłość Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego.

Jedną z wyjątkowych postaci współpracujących ze wspólnotą pallotyńską niewątpliwie był ksiądz Emilian Skrzecz – Wujek Autorki niniejszej książki. Ksiądz, który pozostawił po sobie wiele żywych pomników – dzieł, które do dziś służą ludziom. Choć niektórzy obecnie kojarzą go jakby przez mgłę – jedynie z opowieści lub kronik zakonnych czy parafialnych, to mimo tego istnieją w Polsce takie *magnus opus*, które więcej dziś mówią o nim, niż niejeden

chłodno i historycznie spisany życiorys. Codziennie mijamy jego dzieła zbudowane z cegieł, nie zdając sobie czasem sprawy, że są rezultatem i wyrazem jego głębokiej wiary w Boga oraz ciężkiej pracy, starań i poświęceń.

Ksiądz Emilian Skrzecz urodził się w 1908 roku w Pułtusk, w wielodzietnej rodzinie o charakterze robotniczym. W czasie I wojny światowej stracił ojca, a wychowanie chrześcijańskie i patriotyczne otrzymał dzięki staraniom swojej mamy. Po ukończeniu nauki w szkole podstawowej, Emilian uczęszczał do Gimnazjum im. ks. Piotra Skargi. Tam jego wyjątkowy głos i zdolności aktorskie przyciągnęły uwagę opiekunów, co zaowocowało jego udziałem w zespole teatralnym działającym na terenie szkoły. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości, najprawdopodobniej pod wpływem prefekta ks. kan. Kazimierza Bruzdewicza, postanowił wstąpić do Seminarium Duchownego w Warszawie. W wieku 26 lat – jako już młody ksiądz – przybył do Pruszkowa i rozpoczął pracę jako prefekt w Gimnazjum i Liceum im. T. Zana. Pracował również w dwóch szkołach podstawowych: im. Józefa Piłsudskiego i im. Stanisława Żółkiewskiego. Kochał młodzież i pracę z młodymi. Był dla nich wyrozumiały, życzliwy, choć wymagający, prowadząc z nimi mądre i często trudne dyskusje o życiu, Bogu, Kościele i świecie.

W czasie okupacji ks. Emilian Skrzecz aktywnie uczestniczył w pracy konspiracyjnej, przechowując „akowskie” pieniądze. Po wojnie został proboszczem w Ożarowie Mazowieckim (od 30 września 1945 roku do 28 grudnia 1970 roku). Dworek-kaplicę ożarowską, która swoją pierwszą siedzibę miała w Ołtarzewie, erygował w 1939 roku abp Stanisław Gall. Prowadzili ją księża diecezjalni, a pierwszym proboszczem był ks. Romuald Kozłowski (od 13 sierpnia 1939 roku do 14 września 1945 roku). Dworek-kaplica i mieszkanie proboszcza spłonęły 8 września 1939 roku. Wówczas na kaplicę przeznaczono refektarz w domu Księży Pallotynów w Ołtarzewie (Pallotyńskie Wyższe Seminarium Duchowne). Podczas wojny kaplica mieściła się też w domu prywatnym, przy ul. Zamoyskiego 12, a następnie w budynku Huty Szkła w Ożarowie.

Po II wojnie światowej Kuria Metropolitarna w Warszawie otrzymała w Ożarowie Mazowieckim teren przeznaczony na budowę kościoła. Z inicjatywy i staraniem nowego proboszcza, ks. Emiliana Skrzecza, powstał drewniany kościół-barak pw. św. Andrzeja Boboli. Został on poświęcony przez bpa Zygmunta Choromańskiego w 1946 roku i pełnił funkcję kościoła parafialnego aż do 5 października 1985 roku. Proboszcz, ks. Emil Skrzecz, w pobliżu zbudował także plebanię, która od 1952 roku stoi do dziś, a obecnie mieszka w niej wspólnota Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi.

1 stycznia 1971 roku parafię w Ożarowie Mazowieckim (dawniej w Ołtarzewie) przejęli Pallotyni. Sześć lat później zwrócili się oni do wojewody warszawskiego

o zgodę na budowę nowego kościoła. Kard. Stefan Wyszyński, ówczesny Prymas Polski, na stałe powierzył parafię ożarowską Księżom Pallotyńcom. Po długich staraniach i trudach zgodę na budowę uzyskano. Pallotyni rozpoczęli budowę świątyni, która miała być wyrazem wdzięczności za ocalenie Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego oraz Polski przed nawalnicą II wojny światowej. W 1980 roku odbyła się uroczystość położenia „kamienia węgielnego”, poświęconego przez Papieża Pawła VI. Akt ten przeprowadził kard. Stefan Wyszyński. 6 kwietnia 1997 roku kard. Józef Glemp Kościół pw. Miłosierdzia Bożego podniósł do rangi sanktuarium, a dziś jest to Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, istotne miejsce na mapie Polski, Mazowsza, w Archidiecezji Warszawskiej. W ten sposób w historii tej ożarowskiej, pallotyńskiej parafii zapisuje się słynny jej proboszcz, ks. Emilian Skrzecz, który ostatnie 23 lata swojego życia spędził w parafii św. Wacława w Warszawie.

Ksiądz Emilian Skrzecz ściśle współpracował z Pallotyńcami na różnych płaszczyznach. Warto tu wspomnieć choć kilka istotnych spotkań i wydarzeń z tamtego okresu. 2 maja 1948 roku bp Wacław Majewski, sufragan warszawski, dokonał poświęcenia kościoła seminaryjnego pw. Królowej Apostołów w Ołtarzewie. Wśród przybyłych gości nie zabrakło miejscowego proboszcza, czyli właśnie ks. Emiliana Skrzecza z parafii w Ożarowie Mazowieckim. Kolejnym ważnym wydarzeniem były prymicje kapłańskie pallotyńca, ks. prof. Witolda Zdaniewicza SAC, które miały miejsce 6 lipca 1952 roku w kościele seminaryjnym w Ołtarzewie. Ksiądz proboszcz, Emilian Skrzecz, w asyście Pallotyńców z Seminarium, osobiście poprowadził neoprezbitera z jego domu rodzinnego do kościoła seminaryjnego. 15 maja 1966 roku w ołtarzewskim kościele seminaryjnym odbyła się I Komunia święta dzieci z Ołtarzewa (w liczbie 33), przygotowanych przez ks. Jana Kudłacika SAC i ks. Stanisława Sarnickiego SAC. Tę pierwszokomunijną Mszę św. celebrował także ks. dziekan Emilian Skrzecz. Z kolei 3 lipca 1966 roku ks. Henryk Popławski SAC, pochodzący z Ołtarzewa, odprawił Mszę św. prymicyjną w kościele parafialnym w Ożarowie Mazowieckim, z udziałem ks. Emiliana Skrzecza.

Magnus opus ks. Emiliana Skrzecza to zarówno cegły i mury, które stoją do dziś – plebania wybudowana w Ożarowie Mazowieckim, jak i wieloletnie starania o budowę kościoła. Jednak *magnus opus* ks. Skrzecza to także konkretne decyzje, które w kolejnych latach poszerzyły obszar działania Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Pallotyni), wpływając na apostolskie działania Pallotyńców na Mazowszu. Jest to również wyraz wielkiego patriotyzmu, który do dziś stanowi istotny element pracy i posługi Pallotyńców w Ożarowie Mazowieckim, Ołtarzewie oraz w każdym innym zakątku świata.

Książka pt. „Wujek ksiądz – Emilian Skrzecz. W cieniu Powstania Warszawskiego 1944: Ksiądz, Skarbnik i Pedagog w tajnym nauczaniu” autorstwa Aleksandry

Chmielewskiej stanowi bez wątpienia pierwszą publikację poświęconą ks. Emilianowi Skrzeczowi, oferującą syntetyczne opracowanie chronologii wydarzeń z jego życia. Czytelnik znajdzie w niej szczegółowo opisane etapy życia, które wcześniej zostały jedynie krótko wspomniane. Publikacja ta wypełnia istotną lukę na rynku wydawniczym, dotyczącą historii i działalności Kościoła w Polsce, a zwłaszcza na Mazowszu, w okresie wojennym, powojennym oraz trudnych czasach PRL-u.

Niniejsze opracowanie posiada znaczącą wartość reporterską, faktograficzną, fotograficzną i historyczną, co sprawia, że staje się obowiązkową lekturą dla zainteresowanych losami księży, którzy mieli istotny wpływ na dzieje Polski, dla działaczy patriotycznych w okupowanym kraju oraz dla pasjonatów dziejów Ożarowa Mazowieckiego, Mazowsza, Metropolii Warszawskiej i Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Księża Pallotynów). Walory historyczne książki są wzbogacane różnorodnością zamieszczonych w niej wspomnień i relacji rodziny, przyjaciół oraz osób związanych z jej Bohaterem. Najmocniejszym atutem tej publikacji są wspomnienia rodziny ks. Emiliana Skrzecza, które pozwalają czytelnikowi poznać go z nowej, zapewne mało znanej strony. Autorka, będąc także związana rodzinnie z ks. Skrzeczem, nadaje tej publikacji bardzo osobisty charakter, zachowując przy tym wierność faktograficznego i historycznego zapisu jego losów.

Poza tym, wartość tej książki nie polega jedynie na łatwym charakterze lektury, ale także na przyjemności czytania, wynikającej z poznawania losów fascynującej postaci oraz możliwości refleksji nad jego życiem, decyzjami i kontekstem czasów, w których żył. Treść książki została przedstawiona w sposób współczesny i komunikatywny. Każdy fragment tekstu charakteryzuje spójna struktura i logiczne rozumowanie, co przekłada się na to, że lektura jest przyjemna i łatwo zrozumiała.

Ta niezwykle cenna publikacja nie jest przeznaczona wyłącznie dla czytelników zaznajomionych z dziejami ks. Emiliana Skrzecza, lecz także dla każdego, kto interesuje się losami wyjątkowych postaci. W związku z powyższym, w imieniu polskich Pallotynów, a szczególnie Wyższego Seminarium Duchownego w Ołtarzewie, pragnę przekazać Autorce słowa uznania za trud zebrania i opracowania szczegółowych materiałów z życia ks. Emiliana Skrzecza, a także wyrazić podziękowania za popularyzację wielkich postaci, współpracujących z naszą pallotyńską wspólnotą.

Ołtarzew, 10.01.2024

Ks. dr hab. Krzysztof Marcyński SAC, prof. ucz.,
Wicerektor Wyższego Seminarium Duchownego
Księża Pallotynów w Ołtarzewie
Instytut Edukacji Medialnej i Dziennikarstwa
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie